

MLADÁ FRONTA

DAHL

ARNE

SEDM MINUS JEDNA

KRIMI ROMÁN

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

Sedm minus jedna

Arne Dahl

Sedm minus jedna

MLADÁ FRONTA

Přeložila Linda Kaprová

Copyright © Arne Dahl, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © Linda Kaprová, 2017

I.

1 /

Listí osik se chvěje. Slyší ho, přestože běží, přestože utíká luční trávou, která mu sahá až po prsa. Přestože utíká, jako ještě nikdy v životě neutíkal.

Těsně předtím, než se louka rozšíří, šum obzvlášť zesílí. Zvolní. Stromy na něj náhle dotírají, až mu začne připadat, jako by sem chtěl proniknout kdosi z jiného času. Ale vtom zakopne a šum se opět ztiší. Když se mu podaří vyrovnat pád, stihla vlající zlatavá hříva už skoro zmizet mezi vysokými stébly, a tak musí přidat ještě víc, aby nezůstal pozadu.

Je letní den, takový, jaký nastává až příliš vzácně. Oblaka lehká jako pírkó odkrajují tenké plátky průzračně modrého nebe, každické stéblo září vlastním zeleným tónem.

Utíkali daleko, nejdřív po čím dál opuštěnější cestě od autobusové zastávky, pak loukou a teď, v dálce, sotva rozeznatelný třpyt vody.

Aby uviděl loděnici, nemůže běžet takhle rychle, to je mu jasné, ale ví, že tam je, ukrývá se mezi stromy na břehu, zelenohnědá, nevzhledná a naprosto úžasná.

Vlající zlatavá hříva před ním zpomalí. Otáčí se a on už ví, že užasne. Nikdy nepřestal žasnout. Nikdy se mu nepodaří přestat žasnout. A právě ve chvíli, kdy se objevují první obrysy toho hranatého profilu, to uslyší znovu.

Kolem žádné osiky nerostou, a přesto ho náhle neobklopuje nic jiného než šumění osikového listí, které se změnil v šepot, jenž se změnil v píseň.

Kdosi mu něco chce.

Stojí tváří v tvář.

Pořád ještě nemůže popadnout dech.

2 /

Neděle 25. října, 10:14

Osikové listí se chvělo, a přestože se obloha temněla deštěm, oním způsobem jako z hloubi středověku, připadalo mu, že šum

linoucí se z třepotajících se listů je trochu příliš hlasitý. Berger zatřásl hlavou, zahnal všechny nepatřičné vjemy a přinutil se odtrhnout pohled od vrcholků stromů. Do dřevěné stěny, která ho tlačila do zad, ztrouchnivělé tak, že mu připadala až porézní, se rázem vrátil její syrový chlad.

Vrhl pohled k ostatním zchátralým ruinám, které bylo skrz houstnoucí průtrž sotva vidět. U každé se s pistolí v ruce krčili dva kolegové v promočených neprůstřelných vestách. Všichni upírali pohled na Bergera. Čekali na znamení. Ohlédl se a uviděl laní oči rozšířené strachem. Po tváři Deer stékala voda, jako by celá její hlava byla jedno velké plačící oko.

Šest poldů v lijáku na opuštěném pozemku s několika rozpadlými ruinami.

Berger vyhlédl zpoza rohu. Domek už nebylo vidět. Když sem proklouzli z vedlejší cesty a zaujali pozice, ještě ho viděli. Ale teď už ne. Déšť ho pohltil.

Zhluboka se nadechl. Nebylo vyhnutí.

Pokývnutí k nejbližší rozvalině. První dva muži se příkrčení vydali do hustého deště. Ještě jedno pokývnutí na druhou stranu. Další dva je následovali. Zmizeli jako ve špatně zahuštěné polévce. Pak vyrazil i Berger, v zádech zalykavý dech, který neměl daleko ke vzlykotu.

A dům pořád ještě nebyl na dohled.

Z deště se jeden po druhém zhmotňovali jeho běžící kolegové, čtyři příkrčená zjevení vyzařující zvláštní vážnost, přestože neviděl víc než jejich záda.

Domek se nořil z dešťové clony palubku za palubkou. Temně červený s bílými rohy, černými roletami, bez známek života. A déšť se odmítal vzdát.

Už jsou blízko. Blízko všeho. Možná i konce.

Berger věděl, že takhle přemýšlet za žádnou cenu nesmí. Existovala jediná přítomnost. Teď a tady. Nic jiného, nikde jinde, v žádném jiném čase.

Shromáždili se pod schody na terasu s olupujícím se žlutým nátěrem. Ze dvou okapů se jim na nohy řinuly kaskády vody. Všechno bylo rozmáčené.

Všechny pohledy se opět upřely na Bergera. Spočítal je. Čtyři. Plus zalykavý dech Deer za jeho zády. Berger jí naznačil, aby se postavila před něj. Pohlédl do deseti očí. Kývl. Dva muži se vydali ke schodům; ten pomenší, kterému ze světlezelených očí svítil adrenalin, a ten větší s beranidlem v ruce.

Berger je zarazil. Šeptem jim připomněl:

„Pozor na nástražné miny.“

Děšť jim byl náhle spojencem. Bubnování kapek o střešní tašky přehlušilo kroky na schodech. Muž zvedl beranidlo, cvakly pojistky několika pistolí. Teprve když dveře povolily, pronikl duněním kapek i jiný zvuk. Tlumený praskot pukajícího dřeva.

Otevřela se před nimi nesmírná temnota.

Ten zelenooký se do ní vnořil s připravenou pistolí. Uplynulo několik vteřin. Zdálo se to mnohem déle.

Berger slyšel skrz pleskání kapek svůj vlastní dech, podivně pomalý. Čas se rozpínal.

Hlomezem průtrže se prořízl zvuk. Zpočátku jako by nezněl lidsky. Změnil se v kvílení, z něž spíš než trýzeň zazníval úžas. Ryzí tón smrtelné úzkosti.

Zelenooký policista ze zásahové jednotky vykročil ze tmy.

V obličeji byl bílý jako křída. O podlahu terasy zaduněla jeho služební zbraň. Teprve když se zhroutil na bok, změnilo se kvílení v křik. Ani teď nezněl lidsky. Dva kolegové ho odtáhli stranou. Jeho krev se na prknech terasy mísila s vodou. Z každé paže mu trčela čepel.

Berger uslyšel své vlastní bolestné zasténání. Ta bolest však nesměla uvíznout, nesměla ho zastavit. Vrhł chvatný pohled do tmy a pak vtáhl hlavu zpátky za rám dveří. Otočil se. Pod oknem se k zemi krčila Deer se zbraní v pohotovosti a s připravenou baterkou. Podívala se na něho bystrýma hnědýma očima.

„Nástražná mina,“ zašeptala.

„Zase pozdě,“ pronesl nahlas a vydal se dovnitř.

Mechanismus byl instalovaný na stěně předsíně. Vystřelil nějaký druh nožů. Ve stanovené výšce a směru. Deer posvítla vlevo k pootevřeným dveřím. Nejspíš obývací pokoj.

Křik venku na terase se nyní vystupňoval k bolesti. Už v něm nebyla čirá, užaslá hrůza ze smrti. Bylo v něm cosi paradoxně nadějného. Byl to křik člověka, který tušil, že navzdory všemu přece jen přežije.

Berger vytáhl baterku, ale než ji rozsvítil, zamával s ní na dva policisty ze zásahové jednotky, kteří je následovali, a ukázal po schodech vpravo. Máváním chtěl zamaskovat, jak se mu baterka v ruce třese.

Kolegové se vydali nahoru. Na stropě schodiště krátce zatančily kruhy světla a pak se opět ponořilo do tmy. Berger se podíval na Deer a přikývl. Společně se otočili k pootevřeným dveřím vlevo. Škvíru vyplňovala absolutní tma.

Vytáhli zrcátka, zpětná zrcátka s teleskopickou rukojetí. Přejeli jimi po vnitřní straně zárubní. Žádné známky nastražených pastí. Berger vklouzl do temnoty jako první, Deer v těsném závěsu za ním. Kryli jeden druhého. Slabé světlo baterky odhalilo chladný a strohý obývací, klinicky čistou maličkou ložnici, stejně dokonale vysmýčenou kuchyni. Nebyl tu cítit sebemenší pach.

Kuchyně zmařila poslední zbytky naděje. Tak dokonale vydrhnutá.

A tak prázdná.

Vrátili se do předsíně současně se dvěma policisty, kteří scházeli po schodech. První jen zavrtěl hlavou.

V předsíni přibýlo světla. Raněný už nekřičel, jen tiše naříkal. Na prknech ležely dvě dlouhé úzké čepele bez rukojetí. Déšť z nich omyl krev. Z celé terasy.

Tak dokonale vydrhnuté.

Berger vzhlédl. V dálce přijížděla k bráně velkého zanedbaného pozemku sanitka. Už tu modře blikaly dvě dodávky

zásahové jednotky stojící vedle dvou aut různých mediálních společností. U zátarasů se začali scházet zvědavci. A z lijáku zbývalo jen mrholení.

Bergerův pohled padl na schodiště na terasu. Bylo přece jen skoro dva metry vysoké. Vrátil se do předsíně.

„Dům má sklep.“

„Určitě?“ zapochybovala Deer. „Nikde tu nejsou dveře.“

„Nejsou. Hledej poklop. Vezmi si rukavice.“

Nasadili si igelitové rukavice a rozdělili se. Vytáhli rolety. Dovnitř proniklo světlo filtrované stružkami deště na skle. Berger odtáhl postel, odstrčil komodu. Nic. Slyšel hluk z ostatních místností. Nakonec k němu z kuchyně dolehl tlumený hlas Deer:

„Pojď sem.“

Ukázala na dřevěnou podlahu vedle lednice. Rýsoval se na ní o něco světlejší čtverec. Stejně velikosti jako obvod lednice.

Společnými silami se snažili lednici přesunout zpět do světlejšího místa. Dorazil zbytek zásahové jednotky. Už jen tři. Zabrali. Konečně se lednice vrátila na své místo.

Mezi lednicí a sporákem teď bylo možné rozeznat poklop. Bez madla.

Berger si čtverec prohlížel. Až ho odklopí, všechno se změní. Bude následovat skutečný sestup do temnot.

Museli poklop vypáčit, čtyři muži se vším myslitelným kuchyňským náčiním. Konečně povolil. Když ho zvedli asi o decimetr, Berger je zarazil. Posvítíl podél okrajů. Deer pod ně zasunula zrcátko. Přejížděla jím současně s paprskem. Žádné pasti. Otevřeli poklop. Zaduněl o podlahu a zdola se zvířil prach. Ticho.

Další ticho.

Berger rozsvítil baterku, vytušil schodiště. Seskočil dolů, s připravenou pistolí i baterkou.

Schod za schodem se ho znovu zmocňovala tma. Baterka ukrývala víc, než odhalovala. Fragmentární svět, který

netvořilo nic víc než sevřené stěny sklepa a nízké dveře pootevřené do nové tmy – jiné, a přesto stejné.

Překvapil ho pach. Že to není ten, kterého se obával. Že mu trvalo tak dlouho, než ho rozeznal.

Sklep byl větší, než předpokládal. Dveře vedly do všech možných směrů. Betonové zdi, zřetelně novější než dům.

Vzduch byl nasycený. Už se do něj nic víc nevešlo. A žádná okna, ani stopa po jiném světle než od pěti kuželů, které odmítaly zůstat v klidu.

Pach zesílil. Směs. Výkaly. Moč. Možná krev. Ale ne mrtvola. Ne mrtvola.

Berger přejel pátravým pohledem své kolegy. Vypadali vyčerpaně. Rozptýlili se do miniaturních místností. Berger vstoupil do levé komůrky, posvítil dokola. Nebylo tu nic, vůbec nic. Pokusil se představit si architekturu, výkres.

„Nic,“ shledala Deer, jejíž bledý obličej vykoul zpoza jedněch dveří. „Ale ten smrad přece musí odněkud vycházet.“

„Sklep je asymetrický,“ prohlásil Berger a položil dlaň na zeď. „Je tu ještě jedna místnost. Kde?“

Posvítil jim do obličeje. Úhel paprsku baterky prohloubil zamýšlené vrásky. Vykročil. Oni za ním.

„Radši se rozdělte,“ řekl u jednoho vchodu. „Hledejte podél levé zdi. Barevné změny, odlišný povrch, cokoli.“

Vrátil se do levé místnosti. Kompaktní betonová barva, nic, co by se lišilo. Berger zasadil zdi prudký zvedák. Igelitová rukavice se roztrhla a pod ní i kůže na kloubech.

„Myslím, že to máme,“ ozval se odkudsi z neznáma Deeřin hlas.

Berger protřepal ruku a vydal se za ní. Deer seděla v podřepu v pravém rohu pravé místnosti. Jeden z policistů ho osvětloval chvějící se baterkou.

„Že tu je rozdíl?“ ujišťovala se.

Berger si zeď prohlížel. Stejná betonová barva, možná nepatrně odlišný odstín dole v rohu na ploše o velikosti 50 x 50

centimetrů. Kroky na schodech. Dorazil kolega ze zásahové jednotky s beranidlem.

Berger ho zadržel. Nechal je všechny posvítit na barevně odlišné místo. Vytáhl mobilní telefon a vyfotil si je. Pak přikývl.

Bylo těžké se pořádně rozmáchnout. Příliš málo místa, příliš nízko. Přestože policista docílil jen mizivého kyvadlového pohybu, pronikl černý válec zdí skrz naskrz. Berger ji ohmatal. Jenom sádrokarton. Přikývl a policista zhoupl beranidlo ještě několikrát. Ve zdi se objevil čtvercový otvor. Pak beranidlo udeřilo jen do masivního betonu. Bez opravdového nářadí už většího průlezu nedocílí.

Díra do propasti.

Zrcátko, které se natáhlo do otvoru, ukazovalo jen tmu. Berger na Deer poznal, že ví – tohle je její práce. Vešla se z nich do otvoru nejlépe.

„Buď ve střehu,“ nabádal ji co nejmírnějším hlasem.

Deer se zachvěla. Pak si klekla, skrčila se a s nečekanou lehkostí zmizela v otvoru.

Čas plynul. Uběhlo více času, než by mělo být potřeba.

Bergerem projel strach jako blesk. Pocit, že je Deer ztracená, že ji poslal do toho pekla úplně bez pojistek.

Vteřiny odtikávaly bizarně zvolna.

Pak se z otvoru vydralo zasténání, potlačovaný nářek.

Berger se podíval na policisty ze zásahové jednotky. Byli bledí, jeden se horečně snažil přinutit levou ruku, aby se přestala třást.

Berger si klekl, zhluboka se nadechl a vsoukal se do otvoru.

V neznámém prostoru spatřil Deer, jak si oběma rukama zakrývá ústa. Podíval se k protějšímu konci místnosti. Na podlaze a do určité výšky zdi uviděl skvrny. Velké skvrny. Zápach zesílil v odporný puch.

A nikoli jen jeden. Víc.

Zbytečně prudce se protlačil dovnitř a smyslové vjemy do sebe začaly zapadat. Vstal, namířil baterku a přistoupil blíž.

Deer stála u jedné stěny. Všechnu pozornost na sebe poutalo to, co uviděli mezi dvěma ztrouchnivělými vzpěrami zasazenými v podlaze. Jako na jevišti. Na kraji pokrývala cementovou podlahu skvrna, velká skvrna vedle převrženého kbelíku. A mezi vzpěrami se po stěně táhla další, ještě větší. Měla skoro stejnou barvu, ale přesto zřetelně odlišnou.

„Panebože,“ vydechla Deer.

Berger nespouštěl oči ze skvrny, která pokrývala podlahu a šplhala nahoru po zdi. Dost, aby páchla. I teď, s převrženým kbelíkem k vykonávání potřeby.

Dost krve na to, aby páchla.

Na druhou stranu byla krev úplně zaschlá. Nepřišli jen pozdě. Přišli hodně pozdě.

Prohlížel si stěny. Všechny. Jako by mu něco chtěly. Jako by k němu volaly.

Deer k němu přistoupila. Objali se, chvatně, letmo. Případný stud ať se dostaví později.

„Musíme to tu kontaminovat co nejmíň,“ poznamenal. „Běž první.“

Díval se, jak její nohy mizí. Vykročil k otvoru, ale po několika krocích se zastavil. Přejel pohledem místnost. Vrátil se ke vzpěrám, nechal po nich paprsek baterky sešplhat dolů. V levé vzpěře našel vrypy. V pravé přibližně stejné. Ve třech výškách. Sklopil zrak k podlaze. Za pravou vzpěrou něco uvízlo, lehce zaseknuté. Titěrný předmět. Sehnul se a vyprostil ho. Maličké ozubené kolečko, nesmírně malé. Prohlížel si ho.

Vložil ho do stejné maličké sáčku na důkazy, zajistil ho a strčil do kapsy. Vytáhl mobilní telefon, vyfotografoval vzpěry z různých úhlů. Obrátil se k zaschlé louži krve a vyfotil ji také. Posvítil baterkou na stěnu, do níž skvrna částečně zasahovala. Pořídil několik snímků i z míst, která krev nepokrývala.

Všechno se odehrálo tak rychle, že na něj ani nestačili zavolat, a už natahoval ruce otvorem. Nechal se vytáhnout ven.

Vystoupali po schodech a jeden po druhém se vynořili do ohlušujícího světla. Vyšli ven na terasu. Déšť ustal. Berger a Deer stáli těsně u sebe, dýchali opět svobodně.

Čekali tu několik sterilně oblečených kriminalistických techniků, kteří už netrpělivě přešlapovali. Jejich obézní šéf Robin právě stoupal po schodech. Naštěstí žádný další šéf. Žádný Allan. Raněný kolega zmizel a sanitka také. Dodávky záahové jednotky dál modře blikaly a na záatarasy se tlačili novináři s fotoaparáty a mikrofony. Řady přihlížejících se výrazně rozrostly.

Technici se vydali do domu hrůzy a Berger přejel očima zástup u záatarasů. Projel jím zvláštní prchavý pocit. Svlékl si rukavici z levé ruky, zvedl mobil a shromáždění si vyfotil. Pořídil ještě několik snímků, ale pocit se už vytratil.

Podíval se na své staré rolexky. Zápěstí na ně nebylo zvyklé, protože si každou neděli bral jiné hodinky. Ručičky tikaly zvolna vpřed a on jako by viděl jemný strojek vykrajovat z nicoty každou další vteřinu. Otočil se k Deer. Nejdřív si myslel, že si prohlíží jeho hodinky, ale pak si uvědomil, že se dívá níž. Zkoumala jeho ruce. Pravá byla dosud alespoň částečně krytá rukavicí.

„Teče ti krev,“ konstatovala.

„Ne,“ odpověděl a svlékl si rukavici. Zkřivil se mu obličej.

Pousmála se a podívala se mu do tváře. Zkoumavě si ho prohlížela. Až příliš zkoumavě.

„Co je?“ zeptal se podrážděně.

„Zase?“ odpověděla otázkou. Úplně slyšel ty uvozovky.

Přesto řekl: „Cože?“

„Než jsme vešli do domu, říkal jsi, že je pozdě. Zase.“

„No a?“

„Ellen je přece náš první případ.“ Usmál se. Cítil to. Připadalo mu to nepatřičné, tady na terase říše smrti.

„Jsem rád, že říkáš ‚je‘,“ odpověděl.

„Ellen není mrtvá,“ prohlásila.

Ale její pohled neuhýbal.

„Zase?“ zopakoval po ní s povzdechem.

„No?“ pobídla ho.

„Myslel jsem to spíš existenciálně,“ pokrčil rameny Berger.

„Pozdě je moje heslo.“

Přestalo pršet.

3 /

Neděle 25. října, 19:23

„Nástražné miny?!“

Komisař Allan Gudmundsson se evidentně rozhodl, že předvede parodii na důtku. Bergerovi se z toho představení obracel žaludek.

„Ano,“ odpověděl nevinně, „ten mechanismus se přece nedá označit jinak než za nástražnou minu.“

„Na to jsem se neptal, a ty to moc dobře víš.“

„Tak na co ses ptal?“

„Proč jsi krucinál zásahovou jednotku varoval zrovna před nástražnými minami!“

„Ne že by to k něčemu bylo...“

„To s tím nemá co dělat. Proč?“

„Ten mizera po sobě nenechal jedinou stopu. Prostě mu to pálí. Je dost mazaný a nebezpečný, aby svoje opuštěné doupě hrůzy zaminoval od střechy až po sklep.“

„Adresa přece stopa je,“ zahromoval Allan. „Ten barák!“

Berger v sobě udusil všechno, co se mu netrpělivě dralo na jazyk. Vyhlédl oknem ven. Podzimní déšť se vrátil, chýlilo se k večeru. Většina týmu už odešla. Deer zůstala. Zahlédl její monitorem ozářenou tvář skrz dvě okna svírající pravý úhel. Tabulky zdobené stružkami deště odděloval skrojek venkovního nečasu.

„Ne, Same,“ vyštěkl Allan nečekaně bojechtivě. „Ty mi lžeš.“

Berger si náhle uvědomil, že mohl přesně v téhle chvíli usnout. Zavřít oči a nechat se ukolébat ke spánku Allanovým kdákáním.

Tomu bylo asi lepší se vyhnout.

„Lžu?“ řekl, spíš proto, aby zamaskoval, že je myšlenkami jinde.

„Dokud to byly jen lži z nedbalosti, mohl jsem nad nimi přivřít oko,“ řekl Allan výrazně mírnějším tónem. Nebylo pochyb, že se připravuje na crescendo. „Ale to, že jsi začal svému nadřízenému lhát přímo do očí, ukazuje, že jsi tu svou konspirační teorii pozvedl na novou a nebezpečnou úroveň.“

„Stal se z tebe byrokrat moc brzy, Allane.“

„Jedeš si podle sebe a ve snaze to utajit lžeš vlastnímu nadřízenému. Máš dojem, že je taková situace dlouhodobě udržitelná?“

„Co jsem měl udělat jinak?“ opáčil Berger a pokrčil rameny. „Nevydat se na tu adresu? Nevarovat zásahovou jednotku, že tam můžou čekat pasti?“

„Jde spíš o to, co provedeš příště.“

„Dopadnu sériového vraha?“

Allanovo pečlivě budované crescendo se rozplynulo v dlouhém výdechu, který dalece přesahoval rámec povzdechnutí a na tak starého člověka svědčil o výjimečné kapacitě plic. Nejspíš za celý život nevykouřil jedinou cigaretu.

Allan přehnaně pomalu odpověděl:

„Žádný vrah neexistuje, Same. Nanejvýš tak únosce. Ve Švédsku každoročně zmizí osm set lidí. Většina z nich z vlastní vůle. To znamená víc než dva denně. Nemůžeš jen tak vybrat několik těchhle lidí, kteří se pro odchod rozhodli sami, a tvrdit, že padli za oběť sériovému vrahovi, kterého nikdo kromě tebe nevidí. V téhle zemi žádné sériové vrahy nemáme, sakra. Jen v mozcích zkorumpovaných státních zástupců a chorobně ambiciózních policajtů. A chorobně ambiciózní policajt je dokonce ještě horší než zkorumpovaný státní zástupce.“

„Žádný vrah neexistuje?“ zopakoval Sam zřetelně.

„Neexistuje oběť, Same.“

„Tys v tom sklepe nebyl, Allane. Oběť existuje, to ti garantuju.“

„Viděl jsem fotky. Mluvil jsem s patologem. Krev byla sražená v různých stádiích, v různou dobu. Vypadá to, že je tam té krve mnohem víc než ve skutečnosti. Nanejvýš tři deci. Na to se neumírá.“

Berger upíral pohled na stěnu za Allanem. Byla úplně prázdná. Pak řekl:

„Ellen možná nebyla mrtvá, když ji přemístil. Možná není mrtvá ani teď. Ale bude.“

Teplota tuhnutí kyslíku je -218°C . Jelikož dusík i argon, další složky vzduchu, tuhnou při teplotách o něco vyšších, vzduch mrzne ve chvíli, kdy mrzne kyslík. V ředitelské kanceláři komisaře Allana Gudmundssona na policejní stanici ve Stockholmu musela tedy teplota, jakkoli velmi dočasně, klesnout na hodnotu -218°C . Nebylo totiž pochyb, že oba policisty v tomto okamžiku od sebe dělila masa zmrzlého vzduchu.

Konečně promluvil Allan:

„B negativní. Druhá nejvzácnější krevní skupina ve Švédsku. Dvě procenta obyvatelstva. Mezi nimi Ellen Savingerová. Ale to nebyla jediná krev, kterou jsme objevili.“

Blok zmrzlého vzduchu se mezi oběma muži vznášel dál.

Berger mlčel.

„Techniky zmátlo i značné množství A pozitivní,“ pokračoval Allan. „Nemáš náhodou takovou skupinu ty, Same? Nalezla se na zdech před kobkou a uvnitř na podlaze. Našly se i fragmenty kůže.“

Allanův pohled sjel po Bergerově pravé paži. Ruce se ukrývaly za okrajem desky stolu. Allan zavrtěl hlavou a pokračoval:

„V obou případech čekáme na výsledky DNA, ale de facto je nepotřebujeme. Ani v jednom případě.“

„Je jí patnáct,“ ozval se Berger a snažil se nezvýšit hlas. „Je jí patnáct a vězela tam tři týdny. V temné páchnoucí podzemní kobce, kde jí jedinou společnost dělal kýbl místo záchodu a sporadicky se objevující psychopat. Ztratila spoustu krve. To opravdu nikoho jiného než mě nenapadá slovo ďábel? A tohle